

Pismo župljanima
župe Presvetog Trojstva u Zagrebu - Prečko

**Advent kao priprava za Božić - radost u odsutnosti
Prisutnoga!**

Dragi i poštovani župljani!

Došašće ili advent je pripravno vrijeme u kojemu se izmjenjuje Božja neprisutnost i prisutnost. Pri tom prevladava navještaj Prisutnosti, Dolaska u dvodjelnosti eshatološkoga došašća (od Prve nedjelje do 16. prosinca) i inkarnacijskog došašća (od 17. do 24. prosinca). To vrijeme zahtijeva ozbiljnost, budnost i potrebnu tišinu iz koje se uzdiže radosni polet, da možemo razaznati čemu smo usmjereni i kamo idemo.

Mi se bojimo Božje odsutnosti, strah nas je Boga koji je daleko. U nekim životnim trenucima prevladava osjećaj da nas je Bog ostavio. Tome se suprotstavlja evanđelje o dvojici učenika na putu u Emaus. Oni susreću 'stranca' i ne prepoznaju ga sve do lomljenja kruha, Riječi koja je postala kruhom - tijelom, Prisutnosti koja je postala vidljivom, radosnom i čujnom.

Tako došašće povezuje Božju vječnost i povijesnost, Božju prisutnost i iščekivanje. Cikličnost ponavljanja postaje tako dio linearnosti, protegnutosti koja sadrži Božje postojanje, stvaranje vremena, povijesni tijek i završetak u Bogu. Zazivanje, traženje i prepoznavanje Prisutnosti i radost zajedništva s Njime obilježuje to liturgijsko vrijeme. U smiraju došašća ozračje se utišava i svaki titraj dobiva svoju vrijednost, svaki dah svoje mjesto, svaki zvuk svoje značenje.

Bog je nevidljiv očima, ali je vidljiv vjerom i srcem. I stoga je potrebna molitva zajednice prema biblijskoj misli: 'Gdje su dvojica ili trojica u moje ime, ondje sam i ja s njima.' (usp Mt 18,20), da bi se obnovila sigurnost njegove prisutnosti u Duhu Svetom. On je na taj duhovski način prisutan u sakramentima, osobito euharistiji, u kojoj postaje našom hranom i dijelom nas, a mi njegovim Tijelom.

Došašće najizravnije proturiječi duhu materijalizma, zatvaranja u prolaznost, a ujedno se baš u vrijeme adventa svojim pramcem duboko i nepodnošljivo zario materijalizam te je ono pod svojim imenom poprimilo društvene sadržaje u proturječnosti s kršćanstvom.

Zanimljiva je činjenica da se o vremenu krize najviše govori s motrišta gospodarskih (ne)mogućnosti. Vjera nam daje drugo motrište s kojeg krizno vrijeme promatramo kao milosno vrijeme u kojem je Bog prisutan i djeluje da bismo bili sretni.

Božja riječ nas navodi da se vremenu ne pristupa u smislu trajanja, nego - kako je to i danas u nekim kulturama - u smislu kakvoće. Vrijeme je 'mjesto' susreta s Bogom, ozračje dodira stvorenosti i vječnosti. Jer Bog, koji nadilazi svijet, i koji je stvorio vrijeme, prisutan je u vremenu, u povijesti od njezina početka do završetka prema svome planu. U suvremenosti smo skloni shvaćati vrijeme kao nešto čime možemo raspolagati, ali je važno biti trajno svjestan darovanosti vremena jer želja za posjedovanjem i vladanjem vremenom u biti je arogancija koja ne vodi u spokoj i zadovoljstvo, nego u nemir koji ne dopušta

živjeti i kušati ljepotu vremena. Čovjek ne može raspolagati i upravljati vremenom, ono mu bježi, ali može imati pouzdanja da iznad svega što je 'pod suncem' postoji Bog koji je sve učinio dobro.

Isusovim rođenjem nismo samo pred rođenjem jednog Djeteta, nego pred obnovom povijesti. Povijest je na nov i konačan način ispunjena Božjom prisutnošću: iščekivani Mesija je došao, Kraljevstvo je među nama, u nama. Tako smo mi već dionici vječnosti, a svaki je trenutak ujedno i milosni trenutak u kojemu možemo živjeti iskustiti Božje spasenje. A kada imamo poteškoću vjerovati da je Božje kraljevstvo oko nas i u nama, pritisnuti raznim nevoljama i bolnim iskustvima, Bog nam govori da je njegov put u ljubavi koja ne mijenja svijet naprasno i iznenada, nego ulazi u slabosti, bijedu i dramu u kojoj je potrebna naša ljubav, naš ulazak u Božji pogled. Bog nas zahvaća i objavljuje da želi biti naviješten svjedočanstvom našega života.

Čitajući 'znakove vremena', čitamo znakove Božje prisutnosti posijane u našem vremenu. Došašće je vrijeme bistrenja pogleda i pročišćavanja srca, 'osjećanja Boga'. Boga se doživljava u iskrenom susretu s prirodom, u umjetnosti, u susretima s ljudima, u ljubavi, u Svetome pismu, dok Božji neprijatelj ima trajnu zadaću biti dija-boličan, odvojiti nas od Boga, od ljepote, od ljubavi, od otkrivanja i traženja, od čekanja i molitve, od čuvanja smisla.

Pri tome je važno da blagi miris čekanja koji se širi iz jutra i večeri adventskih dana, čežnje koja kapa s voska adventskih svijeća, ne bude prebrzo prekriven valovima svjetala, zvukova i mirisa već navodno dočekanoga. Važno je da u nama rosu i slutnju ne izbrišu darovi u rukama Mudraca. Jer s time nam se nositi, s likovima kojima su pridana sveta imena, pjesmama koje nose bliske nam riječi, a ipak ne pomažu da budemo više ljudi na Božju sliku jer se vremenu oduzelo vrijeme, jer mu se uskratila objava milosti potrebna svakome čovjeku.

(Prema: A. Crnčević i I. Šaško, u Živo vrelo, 12/2017.)

Čestit Božić, blagoslovljenu Novu godinu 2018. godinu u zajedništvu pastoralnih suradnika preč. Antuna Piličića, preč. dr. Tomislava Markića, suradnika u blagoslovu obitelji vlč. Tomislava Fridla, bogoslova i svih župnih suradnika želi Vam Željko Ivan Bakšić, upravitelj župe.

